

16de zondag door jaar B

Mc. 6, 30-34

Velen kennen wellicht het liedje van Claudia de Breij “Mag ik dan bij jou schuilen”. Een lied uit 2009 wat opnieuw veel bekendheid kreeg in 2012 na het ski ongeluk van Prins Friso en in 2014 de vliegtuigramp met de MH-17. Sindsdien is een veelgehoord nummer bij emotionele gebeurtenissen van begrafenis tot huwelijk, van doopvieringen tot gewoon in de auto. Het raakt een gevoelige snaar. Het lied roept herkenning op bij ons mensen: “Mag ik dan bij jou schuilen?” Veronderstel: het regent, u loopt droog onder uw paraplu over straat en iemand komt naar u toe en vraagt: mag ik even bij u schuilen, onder uw paraplu? Of het is winter en het sneeuwt, iemand klopt bij u aan en vraagt: mag ik even bij u schuilen en me opwarmen bij de kachel? Wat is dan onze reactie? Zeggen we: u bent welkom onder mijn paraplu, bij mijn kachel? Of geven we niet thuis? In de meeste gevallen zal het er om gaan wie bij ons aanklopt. Maar heel vaak hebben we allerlei redenen, geldige of niet geldige, om anderen toch maar buiten de deur te houden.

Mag ik even bij u schuilen? Die vraag, al of niet hardop uitgesproken, kan komen van mensen die verdrietig zijn, die zich eenzaam voelen, teleurgesteld, verbitterd. Mensen kunnen soms in zwaar weer terecht komen. Niet alleen van de regen kan een mens nat worden, maar ook van de eigen tranen, dikwijls gehuild in stille uren, ‘s nachts als niemand het ziet. Naar buiten toe hoort ge u goed te houden, maar als niemand het ziet, moogt ge uzelf zijn, althans: zo lijkt het spijtig genoeg dikwijls. Niet alleen van sneeuw en ijs kunnen mensen het koud krijgen, maar ook van onbegrip, teleurstellingen, eenzaamheid. Ook die kou is aan de buitenkant meestal niet te zien: ze zit van binnen. Maar er leeft vaak een sterke behoefte om even op verhaal te komen bij een ander, even zich wat opwarmen bij iemand die naar u wil luisteren. Zijn ze altijd welkom?

“Mag ik dan bij jou schuilen?” Onze samenleving kent veel mensen die in de kou blijven staan omdat ze nergens kunnen schuilen, omdat niemand tijd voor ze heeft, omdat niemand zich echt in hun problemen wil verdiepen, omdat iedereen vindt dat daar een taak voor de anderen ligt. Mensen die zijn als schapen zonder herder. Met al die mensen had Jezus medelijden en ze kwamen in grote getallen naar hem toe: niet alleen omdat Hij warmte uitstraalde of tijd voor ze had. Hij wist ook weer zin te geven aan hun leven.

Tijden veranderen maar veel blijft ook hetzelfde. Ook onze moderne samenleving, met zijn vervreemding, verharding, misschien moogt ge zelfs zeggen: met zijn verwildering, kent veel schapen zonder herder, veel mensen die verloren lopen, jongeren zowel als ouderen, die niemand hebben die echt hart voor hen heeft, niemand bij wie zij hun hart kunnen uitstorten.

Er zijn ook nu zoveel mensen die het moeilijk hebben, op zoek naar iemand om bij te schuilen, om wat warmte bij te vinden, op zoek naar u, naar mij. En wat doen wij?

Als het gaat om de grote problemen van onze tijd kunnen wij met al onze goede wil meestal weinig doen. We persoonlijk kunnen wellicht geen herders zijn voor daklozen en zwervers, of voor druggebruikers en alcoholisten, tenzij misschien indirect: door mild te zijn in ons oordeel.

We komen allemaal wel eens mensen tegen in onze omgeving die graag even bij ons willen schuilen, of die simpelweg een luisterend oor zoeken. Want dikwijls vragen ze niet dat gij hun probleem oplost: ze willen allen maar gehoord worden. Zijn ze welkom? Zijn we voor hen een beetje goede herders, indachtig het feit dat God in deze wereld alleen maar onze handen heeft, onze voeten, oren, ogen en hart? Of hebben wij het te druk met andere zaken? Amen.

Johan Goris, pastoor